

27 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ
ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 777/91)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προθεσμία καταχώρησης προσφυγής — Αρχίζει να μετρά από την παραλαβή της επιστολής της διοίκησης, που περιέχει την επίδικη απόφαση από την αιτήτρια και τη γνώση του περιεχομένου της.

5

Οι περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμοί του 1980 (Κ.Δ.Π. 240/80) — Κανονισμός 23 — Προνοεί τη μη δυνατότητα καταβολής εισφορών, μετά την παρέλευση των 12 μηνών από τη λήξη του έτους εισφορών για τους προαιρετικά ασφαλισμένους — Δεν τίθεται θέμα διακριτικής εξουσίας του Διευθυντή, στην περίπτωση αυτή.

10

Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα — Άρθρο 28 — Αρχή της ισότητας — Δε σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα — Επιτρέπεται η δημιουργία λογικών και μη αυθαίρετων διακρίσεων, όταν η φύση των πραγμάτων το επιτρέπει.

15

Η αιτήτρια προσέβαλε την απόφαση των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 1/12/1990, με την οποία την καλούσαν όπως, για να δικαιούται σε χωριστή σύνταξη γήρατος, καταβάλει μέχρι και την 31/12/90 τις εισφορές της για το έτος 1989. Η εν λόγω απόφαση των καθ' ων η αίτηση επαναβεβαιώθηκε με επιστολή του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων ημερομηνίας 31/7/1991, με την οποία πληροφορούνταν οι δικηγόροι της αιτήτριας, πως σύμφωνα με τον Κανονισμό 23 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών

20

νισμών του 1980 (Κ.Δ.Π. 240/88) η είσπραξη εισφορών προαιρετικά ασφαλισμένου, ήταν αδύνατη μετά την παρεύλεση 12 μηνών από τη λήξη του έτους εισφορών.

5 Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση ότι η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, αλλά η δικηγόρος της αιτήτριας ισχυρίστηκε, πως, εφόσον η αιτήτρια έλαβε γνώση της επίδικης επιστολής στις 3/6/1991, η προσφυγή είχε καταχωρηθεί μέσα στα χρονικά πλαίσια της προθεσμίας των 75 ημερών.

10 Όσον αφορά στην ουσία της υπόθεσης, η αιτήτρια ισχυρίστηκε πως η μη καταβολή των εισφορών, οφειλόταν σε υπαιτιότητα των καθ' ων η αίτηση, καθ' ότι δεν απέστειλαν την επίδικη επιστολή στη διεύθυνσή της στην Αγγλία, που αναγραφόταν σε προηγούμενη αίτησή της.

15 Περαιτέρω η αιτήτρια ισχυρίστηκε, πως οι καθ' ων η αίτηση έκαναν κακή χρήση της διακριτικής τους ευχέρειας και υπερέβησαν τα όριά της, αρνούμενοι την καταβολή των εισφορών μετά τις 31/12/1990.

20 Τέλος η αιτήτρια ισχυρίστηκε, πως παραβίαστηκε η αρχή της ισότητας, όπως διασφαλίζεται από το Άρθρο 28 του Συντάγματος, καθώς με τον Κανονισμό 24 δίδεται ευχέρεια στους εργοδότες και αυτοτελώς εργαζομένους να καταβάλουν τις εισφορές τους εκπρόθεσμα. Επίσης ισχυρίστηκε, πως οι καθ' ων η αίτηση παραβίασαν το γράμμα και το πνεύμα του Νόμου, κατά τρόπο που να θεμελιώνεται κατάχρηση εξουσίας.

25 Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή αποφάσισε ότι:

30

(α) Επί της προδικαστικής ενστάσεως:

35 Το Δικαστήριο συμφωνεί με τη θέση της δικηγόρου της αιτήτριας, ότι η προθεσμία των 75 ημερών, αρχίζει να μετρά από την παραλαβή της επιστολής, ημερομηνίας 1/12/90, από την αιτήτρια και τη γνώση του περιεχομένου της, διότι η παραλαβή αυτή της δίδει την πλήρη γνώση των αποτελεσμάτων και/ή συνεπειών της απόφασης. Συνεπώς η προσφυγή είναι εμπρόθεσμη και η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

40

(β) Επί της ουσίας:

1. Το Δικαστήριο συμφωνεί με τη θέση των καθ' ων η αίτηση, ότι η μη έγκαιρη καταβολή των εισφορών της αιτήτριας, δεν οφείλεται σε

υπαιτιότητά τους. Η ευθύνη των καθ'ων η αίτηση, ήταν να αποστείλουν τη σχετική απάντηση στη διεύθυνση που η ίδια η αιτήτρια είχε σημειώσει στην αίτησή της, πράγμα το οποίο έπραξαν.

2. Ο σχετικός Κανονισμός 23 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980 (Κ.Δ.Π. 240/80), δεν προνοεί για παράταση της προθεσμίας για καταβολή προαιρετικών εισφορών, αλλά αντίθετα, προνοεί σαφέστατα ότι: "..... δε δικαιούνται δε να καταβάλη τας εισφοράς ταύτας, μετά την λήξιν των ως είρεται δώδεκα μηνών". 5
10

Δηλαδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν παρέχεται στη διοίκηση διακριτική ευχέρεια, αλλά αντίθετα δεν έχει οποιαδήποτε εξουσία να δεχτεί εισφορές μετά την πάροδο της καθορισμένης προθεσμίας κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις. Κατά συνέπεια, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός των δικηγόρων της αιτήτριας, ότι οι καθ'ων η αίτηση έκαναν κακή χρήση της διακριτικής τους εξουσίας και υπερέβησαν τα όρια της, εφόσον δεν υπάρχει διακριτική εξουσία στην περίπτωση αυτή. Η αποδοχή καταβολής των εισφορών μετά την προθεσμία, θα αποτελούσε παράβαση των Κανονισμών και υπέρβαση εξουσίας του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων. 15
20

3. Κρίνεται ότι ο ισχυρισμός περί παραβίασεως της αρχής της ισότητας, δεν ευσταθεί, επειδή πρόκειται για δύο διαφορετικές περιπτώσεις. Η περίπτωση του Κανον. 24 αφορά την καταβολή κανονικών εισφορών εκ μέρους εργοδοτών και αυτοτελώς εργαζομένων και η περίπτωση του Καν. 23 αφορά καταβολή προαιρετικών εισφορών, ώστε να δοθεί μια ευκαιρία σε ασφαλισμένους, οι οποίοι δεν πληρούν κανονικά τις προϋποθέσεις εισφορών, να καταστούν δικαιούχοι κάποιας παροχής. Ήταν εύλογα επιτρεπτό να γίνει η διαφοροποίηση στους Κανονισμούς, εφόσον πρόκειται για διαφορετικές κατηγορίες. 25
30

Το Άρθρο 28 του Συντάγματος, καθιερώνει την αρχή της ισότητας των πολιτών και επιβάλλει τόσο στη Νομοθετική Εξουσία όσο και στη Διοικητική, ισότητα ή ομοιόμορφη μεταχείριση όλων των πολιτών, που τελούν κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες. Επιτρέπεται, ωστόσο, τόσο στη Νομοθετική Εξουσία όσο και στη Διοικητική, η δημιουργία λογικών και μη αυθαίρετων διακρίσεων, όταν η φύση των πραγμάτων (intrinsic nature of things) το επιτρέπει, γιατί η αρχή της ισότητας, δε σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα. 35
40

4. Η αιτήτρια η οποία έχει και το βάρος της αποδείξεως, απέτυχε να αναφέρει συγκεκριμένα στοιχεία που να θεμελιώνουν κατάχρηση εξουσίας, ούτε αναφέρει ποιός είναι ο άνομος σκοπός. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει θέμα διακριτικής εξουσίας, εφόσον στη συγκεκριμένη Κανονιστική Διάταξη δεν υπάρχει δυνατότητα άλλη από την απόσβεση του δικαιώματος για καταβολή εισφορών, μετά την πάροδο 12 μηνών, και κατά συνέπεια αντίθετη ενέργεια από μέρους των καθ'ων η αίτηση, θα συνιστούσε καταστρατήγηση των Κανονισμών.

10

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

15

Kritiotis v. Municipality of Paphos and Another (1986) 3 C.L.R. 322,

Θεοδώρου ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 3110,

Παναγιώτου ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 571,

20

Micrommatis v. Republic, 2 R.S.C.C. 125,

Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (1989) 3 Α.Α.Δ. 1931,

25

Σεργίδης ν. Δημοκρατίας (1991) 1 Α.Α.Δ. 119,

Νικολαΐδης ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1766,

30

Nissis v. Republic (No. 2) (1967) 3 C.L.R. 671.

Προσφυγή.

- 35 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ'ων η αίτηση, με την οποία αρνήθηκαν να δεχτούν την καταβολή εισφορών εκ μέρους της αιτήτριας μετά από ορισμένη προθεσμία, ώστε να δικαιούται χωριστή σύνταξη γήρατος.

40

Χρ. Δημητρίου, για την Αιτήτρια.

Ε. Παπακυριακού, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ'ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή η αιτήτρια ζητά από το Δικαστήριο την ακόλουθη θεραπεία:

"Α. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση των καθ'ων η αίτηση η οποία κοινοποιήθηκε στην Αιτήτρια με την επιστολή ημερομηνίας 1.12.1990 (Τεκμήριο 4 της Ένστασης) και επιβεβαιώθηκε με την επιστολή ημερομηνίας 31.7.1991 (Τεκμήριο 6 της Ένστασης) είναι άκυρη. 5

Β. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία η αιτήτρια να δικαιούται να πληρώσει τις εισφορές της για το έτος 1989 και μετά την 31.12.1990, ώστε να δικαιούται χωριστή σύνταξη γήρατος." 10

Τα γεγονότα της υπόθεσης σε συντομία έχουν ως εξής: Η αιτήτρια στις 18/11/87, υπέβαλε αίτηση για σύνταξη γήρατος, η οποία απορρίφθηκε, γιατί σύμφωνα με την ημερομηνία γεννήσεώς της δεν είχε συμπληρώσει τη συντάξιμο ηλικία. 15

Η αιτήτρια στις 6/9/90 υπέβαλε νέα αίτηση για σύνταξη γήρατος και κατά την εξέταση της αίτησης, διαπιστώθηκε ότι δεν ικανοποιούσε τις σχετικές προϋποθέσεις εισφοράς γι' αυτό και η αίτηση απορρίφθηκε και στάλθηκε στην αιτήτρια σχετική επιστολή ημερομηνίας 1/12/90, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 4 στην ένσταση. Με την εν λόγω επιστολή πληροφορείτο επίσης η αιτήτρια ότι θα εδικαιούτο σε σύνταξη γήρατος αν κατέβαλλε συμπληρωματικές εισφορές πάνω σε προαιρετική βάση, για την περίοδο 2/1/89-19/11/89, αναφέροντας ότι οι εισφορές αυτές έπρεπε να καταβληθούν πριν από τις 31/12/90. Η αιτήτρια δεν κατέβαλε τις πιο πάνω εισφορές μέσα στην προθεσμία που υποδείκνυε. 20

Οι δικηγόροι της αιτήτριας, με επιστολή τους προς το Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ημερομηνίας 25/7/91, ζήτησαν όπως το Τμήμα δεχτεί την καταβολή των εν λόγω εισφορών και στη συνέχεια όπως εγκριθεί η αίτησή της για σύνταξη γήρατος (Τεκμήριο 5 στην ένσταση). 25

Ο Διευθυντής Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με επιστολή του ημερομηνίας 31/7/91 (Τεκμήριο 6 στην ένσταση), πληροφόρησε τους δικηγόρους της αιτήτριας, ότι σύμφωνα με τον Κανονισμό 23 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980, ήταν αδύνατη η είσπραξη εισφορών προαιρετικά ασφαλισμένου μετά την παρέλευση 12 μηνών από τη λήξη του έτους εισφορών το οποίο περιλαμβάνει τη σχετική περίοδο εισφορών, και στη συγκεκριμένη περίπτωση μετά τις 31/12/90. 30

Προτού προχωρήσω στην ουσία της υπόθεσης, θα εξετάσω την προδικαστική ένσταση, ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη επειδή δεν καταχωρήθηκε μέσα στην προθεσμία των 75 ημερών που καθορίζει η παράγραφος 3 του άρθρου 146 του Συντάγματος.

5

Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίζονται ότι η αιτήτρια πρόσβαλε την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε αίτηση της για σύνταξη γήρατος επειδή δεν ικανοποιούσε τις σχετικές προϋποθέσεις εισφοράς. Η εν λόγω επιστολή (Τεκμήριο 4 της ένστασης), έφερε ημερομηνία 1/12/90 και η προσφυγή καταχωρήθηκε στις 12/8/91, δηλαδή μετά την εκπνοή της προθεσμίας των 75 ημερών. Η επιστολή του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων προς τους δικηγόρους της αιτήτριας, ημερομηνίας 31/7/91 (Τεκμήριο 6 της ένστασης), δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, αλλά είναι βεβαιωτική πράξη, με την οποία επαναλαμβάνεται το περιεχόμενο της προηγούμενης απόφασης, ημερομηνίας 1/12/90, που αποτελεί και τη μόνη εκτελεστή πράξη, η οποία είναι φανερό ότι προσβάλλεται εκπρόθεσμα.

10

15

Η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι παρέλαβε την επιστολή ημερομηνίας 1/12/90 στις 3/6/91, διότι απουσίαζε στο εξωτερικό από 18/11/90 μέχρι 2/6/91, για λόγους υγείας. Η θέση των δικηγόρων της αιτήτριας είναι ότι η προθεσμία των 75 ημερών, αρχίζει να μετρά από την παραλαβή της επιστολής ημερομηνίας 1/12/90 από την αιτήτρια, διότι η παραλαβή αυτή της δίδει πλήρη γνώση των αποτελεσμάτων και/ή συνεπειών της απόφασης, όπως και τη δυνατότητα να διακριβώσει μετά βεβαιότητας και ακριβείας την υλική και ηθική ζημιά την οποία υφίσταται εκ της δημοσιευθείσας ή κοινοποιηθείσας πράξης.

20

25

Συνεπώς, κριτήρια είναι το πότε επήλθε γνώση του περιεχομένου της απόφασης. Η αιτήτρια παρέλαβε την επιστολή την 3/6/91 και καταχώρησε την προσφυγή της στις 12/8/91 και συνεπώς η προσφυγή είναι εμπρόθεσμη.

30

Συμφωνώ με τη θέση της δικηγόρου της αιτήτριας ότι η προθεσμία των 75 ημερών αρχίζει να μετρά από την παραλαβή της επιστολής, ημερομηνίας 1/12/90, από την αιτήτρια και τη γνώση του περιεχομένου της, διότι η παραλαβή αυτή της δίδει την πλήρη γνώση των αποτελεσμάτων και/ή συνεπειών της απόφασης. Συνεπώς η προσφυγή είναι εμπρόθεσμη και η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται (*Kritiotis v. Municipality of Paphos and Another* (1986) 3 C.L.R. 322).

35

40

Θα προχωρήσω να εξετάσω την ουσία της προσφυγής.

Η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι προ της αναχωρήσεώς της στο εξωτερικό, επειδή είχε υποβάλει την αίτησή της για σύνταξη γήρατος την 6/9/90, επισκέφθηκε τα Γραφεία των καθ' ων η αίτηση για να ενημερωθεί για την πορεία της αίτησης και να ενημερώσει σχετικά τον αρμόδιο εκεί υπάλληλο για την αναχώρησή της, ώστε οποιαδήποτε επιστολή να της αποστέλλοταν στη διεύθυνσή της στην Αγγλία, η οποία και ήταν γνωστή στους καθ' ων η αίτηση. 5

Η αιτήτρια επέστρεψε από το εξωτερικό στις 3/6/91. Την ίδια ημέρα παρέλαβε την επιστολή των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 1/12/90 και την επαύριο, 4/6/91, επισκέφθηκε τα Γραφεία των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αφενός για να συμπληρώσει το Έντυπο Εθελοντικής Ασφάλισης, το οποίο δεν ήταν εντός της πιο πάνω επιστολής και αφετέρου για να πληρώσει και εξηγήσει το λόγο της καθυστέρησης πληρωμής. Πλην όμως, αρμόδιος υπάλληλος των καθ' ων η αίτηση αρνήθηκε να αποδεχτεί οποιαδήποτε πληρωμή εφόσον αυτή δεν είχε γίνει πριν την 31/12/90, για το έτος 1989. 10 15

Η αιτήτρια, μέσω του δικηγόρου της απέστειλε την 25/7/91 στους καθ' ων η αίτηση, επιστολή με την οποία εξηγούσε και γραπτώς τους λόγους της μη έγκαιρης καταβολής των εισφορών της, για το έτος 1989. Οι καθ' ων η αίτηση στις 31/7/91 απάντησαν στην αιτήτρια και επιβεβαίωσαν το περιεχόμενο της επιστολής τους ημερομηνίας 1/12/90. 20

Όπως προαναφέρθηκε, η αιτήτρια υπέβαλε αίτηση για σύνταξη γήρατος, η οποία απορρίφθηκε επειδή δεν ικανοποιούσε τις σχετικές προϋποθέσεις εισφορών. Με την ίδια επιστολή την πληροφορούσαν ότι θα μπορούσε να καταβάλει συμπληρωματικές εισφορές πάνω σε προαιρετική βάση, για την περίοδο 2/1/89 μέχρι 19/11/89, ώστε να δικαιούται σύνταξη γήρατος, όμως οι εν λόγω εισφορές έπρεπε να καταβληθούν πριν από τις 31/12/90. 25 30

Η προϋπόθεση της καταβολής εισφορών πάνω σε προαιρετική βάση, πριν τις 31/12/90, τέθηκε στην αιτήτρια σύμφωνα με τον Κανονισμό 23 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980 (Κ.Δ.Π. 240/80). Ο εν λόγω Κανονισμός έχει ως εξής: 35

"Δι' εκάτην περίοδον εισφορών διά την οποίαν ο κάτοχος πιστοποιητικού προαιρετικής ασφαλίσεως δικαιούται να καταβάλει εισφοράς, οφείλει όπως καταβάλει ταύτας εις το υπό του Διευθυντού ορισθέν εν τη περιπτώσει αυτού γραφείον ασφαλίσεων, ουχί αργότερον των δώδεκα μηνών από της λή- 40

Ξεως του περιλαμβανοντος την τοιαύτην περίοδον εισφορών έτους εισφορών, δε δικαιούται δε να καταβάλη τας εισφοράς ταύτας μετά την λήξιν των ως είρηται δώδεκα μηνών."

- 5 Η αιτήτρια δεν κατέβαλε τις πιο πάνω προαιρετικές εισφορές μέσα στην πιο πάνω προθεσμία. Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκε ότι, η δικαιολογία ότι απουσίαζε στο εξωτερικό δεν αναιρεί την κατάσταση, ο δε ισχυρισμός της ότι πριν την αναχώρησή της, γνωστοποίησε τούτο σε υπάλληλο του Τμήματος, απορρίπτεται από τους καθ' ων η αίτηση και από τον συγκεκριμένο υπάλληλο στη σχετική ένορκη δήλωσή του.

- 15 Ως προς τον ισχυρισμό των δικηγόρων της αιτήτριας ότι η σχετική απάντηση έπρεπε να είχε σταλεί από τους καθ' ων η αίτηση στη διεύθυνσή της στην Αγγλία, η οποία αναγραφόταν σε προηγούμενή της αίτηση, δεν είναι λογικό ν' αναμένει κάποιος, ισχυρίστηκαν οι καθ' ων η αίτηση, ότι θα πρέπει να δοθεί απάντηση σε αίτηση σε άλλη διεύθυνση, εκτός από αυτή που αναγράφεται από την αιτήτρια στην ίδια την αίτηση. Κατά συνέπεια, υπό το φως των
20 πιο πάνω, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός της δικηγόρου της αιτήτριας, ότι η μη έγκαιρη καταβολή των εισφορών της, οφείλεται σε υπαιτιότητα των καθ' ων η αίτηση.

- 25 Συμφωνώ με τη θέση των καθ' ων η αίτηση ότι η μη έγκαιρη καταβολή των εισφορών της αιτήτριας δεν οφείλεται σε υπαιτιότητά τους. Η ευθύνη των καθ' ων η αίτηση ήταν να αποστείλουν τη σχετική απάντηση στη διεύθυνση που η ίδια η αιτήτρια είχε σημειώσει στην αίτησή της, πράγμα το οποίο έπραξαν.

- 30 Θα πρέπει σε αυτό το σημείο να τονιστεί ότι η αιτήτρια δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 36(1) της περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νομοθεσίας και συγκεκριμένα την προϋπόθεση της παραγράφου (β) αυτού, που είναι να: "Πληροί τας σχετικές προϋποθέσεις εισφοράς".

- 35 Με την επιστολή του Εξεταστή Απαιτήσεων (Τεκμήριο 4 της ένστασης), αφού απορρίπτεται η αίτησή της για το λόγο αυτό, την πληροφορούν ότι θα μπορούσε να συμπληρώσει τις εισφορές της προαιρετικά, ώστε να καταστεί δικαιούχος σύνταξης γήρατος. Η λεγόμενη προαιρετική αυτή ασφάλιση, προβλέπεται στο άρθρο 15 του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου.

Οι αποφάσεις στις υποθέσεις *Σωκράτης Θεοδώρου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 3110 και *Μάρκος Παναγιώτου ν. Δημο-*

κρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 571, που επικαλούνται οι δικηγόροι της αιτήτριας, δεν μπορούν να τύχουν ανάλογης εφαρμογής στην παρούσα περίπτωση. Στις πιο πάνω υποθέσεις, είχε εφαρμογή ο Κανονισμός 3(2)(β) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχαί) Κανονισμών του 1980 (Κ.Δ.Π. 243/80), η επιφύλαξη του οποίου προνοεί για παράταση της προθεσμίας, εφόσον ο αιτητής απέδειξε εύλογη αιτία. 5

Στην παρούσα όμως περίπτωση, δεν υπήρχε τέτοια δυνατότητα. Ο σχετικός Κανονισμός 23 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980 (Κ.Δ.Π. 240/80), δεν προνοεί για παράταση της προθεσμίας για καταβολή προαιρετικών εισφορών, αλλά αντίθετα, προνοεί σαφέστατα ότι: "..... δε δικαιούται δε να καταβάλη τας εισφοράς ταύτας μετά την λήξιν των ως ειρήται δώδεκα μηνών.". 10 15

Δηλαδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν παρέχεται στη διοίκηση διακριτική ευχέρεια, αλλά αντίθετα δεν έχει οποιαδήποτε εξουσία να δεχτεί εισφορές μετά την πάροδο της καθορισμένης προθεσμίας κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις. Κατά συνέπεια, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός των δικηγόρων της αιτήτριας ότι οι καθ'ων η αίτηση έκαναν κακή χρήση της διακριτικής τους εξουσίας και υπερέβησαν τα όρια της, εφόσον δεν υπάρχει διακριτική εξουσία στην περίπτωση αυτή. Η αποδοχή καταβολής των εισφορών μετά την προθεσμία θα αποτελούσε παράβαση των Κανονισμών και υπέρβαση εξουσίας του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων. 20 25

Οι δικηγόροι της αιτήτριας ισχυρίζονται περαιτέρω ότι υπάρχει δυσμενής μεταχείρισή της, κατά παραβίαση της αρχής της ισότητας όπως διασφαλίζεται από το Άρθρο 28 του Συντάγματος, επειδή, όπως αναφέρουν, με τον Κανονισμό 24 των πιο πάνω Κανονισμών δίδεται ευχέρεια στους εργοδότες και στους αυτοτελώς εργαζομένους να καταβάλουν τις εισφορές εκπρόθεσμα και επιβαρύνονται με πρόσθετο τέλος, ενώ τέτοια ευχέρεια δεν παρέχεται στην περίπτωση της αιτήτριας. 30 35

Κρίνω ότι ο πιο πάνω ισχυρισμός δεν ευσταθεί, επειδή πρόκειται για δύο διαφορετικές περιπτώσεις. Η μια περίπτωση αφορά την καταβολή κανονικών εισφορών εκ μέρους εργοδοτών και αυτοτελώς εργαζομένων και η άλλη περίπτωση αφορά καταβολή προαιρετικών εισφορών ώστε να δοθεί μια ευκαιρία σε ασφαλισμένους, οι οποίοι δεν πληρούν κανονικά τις προϋποθέσεις εισφορών, να καταστούν δικαιούχοι κάποιας παροχής. Ήταν εύλογα επιτρεπτό να γίνει η διαφοροποίηση στους Κανο- 40

νισμούς, εφόσον πρόκειται για διαφορετικές κατηγορίες.

Το Άρθρο 28 του Συντάγματος, καθιερώνει την αρχή της ισότητας των πολιτών και επιβάλλει τόσο στη Νομοθετική Εξουσία
 5 όσο και στη Διοικητική, ισότητα ή ομοιόμορφη μεταχείριση όλων των πολιτών που τελούν κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες. Επιτρέπεται, ωστόσο, τόσο στη Νομοθετική Εξουσία όσο και στη Διοικητική, η δημιουργία λογικών και μη αυθαίρετων διακρίσεων, όταν η φύση των πραγμάτων (intrinsic nature of things) το
 10 επιτρέπει, γιατί η αρχή της ισότητας δεν σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα (Βλέπε *Micrommatis v. Republic*, 2 R.S.C.C. 125, 131 και *Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1931, όπως αυτό παρατίθεται στην υπόθεση *Ανδρέας Σεργίδης ν. Δημοκρατίας* (1991) 1 Α.Α.Δ. 119).

Αναφορικά τέλος με τον ισχυρισμό των δικηγόρων της αιτήτριας ότι οι καθ'ων η αίτηση με την απόφασή τους παραβίασαν τόσο το γράμμα όσο και το πνεύμα του Νόμου, γεγονός που οδηγεί σε κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους τους, έχω τη γνώμη ότι δεν
 20 ευσταθεί (Βλέπε *Χαριθέα Κώστα Νικολαΐδη ν. Δημοκρατίας*, (1990) 3 Α.Α.Δ. 1766, σελίδα 1773, *Christodoulos Nissis (No. 2) v. Republic* (1967) 3 C.L.R. 671, 675 και επίσης, στο Σύγγραμμα του Γ. Παπαχατζή "Το Σύστημα του Ισχύοντος στην Ελλάδα Διοικητικού Δικαίου", σελίδα 738).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αιτήτρια η οποία έχει και το βάρος της αποδείξεως, απέτυχε να αναφέρει συγκεκριμένα στοιχεία που να θεμελιώνουν κατάχρηση εξουσίας, ούτε αναφέρει ποιος
 30 είναι ο άνομος σκοπός. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει θέμα διακριτικής εξουσίας, εφόσον στη συγκεκριμένη Κανονιστική Διάταξη δεν υπάρχει δυνατότητα άλλη από την απόσβεση του δικαιώματος για καταβολή εισφορών μετά την πάροδο 12 μηνών, και κατά συνέπεια αντίθετη ενέργεια από μέρους των καθ'ων η αίτηση θα συνιστούσε καταστρατήγηση των Κανονισμών.

35 Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

40 Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.